

MAYBE SOMEDAY

egy nap talán

*fine
selection*

COLLEEN HOOVER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

MAYBE SOMEDAY

egy nap talán

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Carol Keith McWilliamsnek

Különleges lehetőség

Kedves Olvasó!

Az *Egy nap talán* több mint egy történet. Több mint egy egyszerű könyv. Olyan élmény, amit nagy izgalommal és örömmel osztunk meg veled.

Abban a szerencsében volt részem, hogy együtt dolgozhattam a zenész Griffin Petersonnal, aki dalokat írt a regényemhez. Griffinnel mindvégig vállvetve küzdöttünk azért, hogy életre keltsük a karaktereket és a dalszövegeiket, és ezáltal különleges olvasói élményt nyújtunk neked.

Azt javasoljuk, hogy a dalokat a könyvbeli megjelenésük sorrendjében hallgasd. A lenti QR-kód beolvasásával elérheted a *Maybe Someday* című albumot. Hozzáférhetsz a dalokhoz és az extrákhoz, amikből még többet megtudhatsz a munkafolyamatról.

Köszönöm, hogy velünk tartasz ezen az utazáson! Az alkotás hihetetlen élmény volt, és remélem, te is legalább ennyi örömet lelsz majd a végeredményben.

Colleen Hoover és Griffin Peterson

A dalok hallgatásához olvasd be a fenti QR-kódot! Ehhez töltsd le az ingyenes Microsoft Tag applikációt, majd a telefonod kameráját tartsd a tagtól néhány centire, és élvezd az eredményt. A tartalmat a www.maybesomedaysoundtrack.com weboldalon is elérheted.

Előszó

Sydney

ÉPP MOST HÚZTAM BE EGY CSAJNAK. Az arcába. Nem is akárkinek, hanem a legjobb barátnőmnek. A lakótársamnak. Pontosabban öt perccel ezelőtt még az volt, de most már nyugodt szívvel hívhatom az exlakótársamnak. Szinte azonnal eleredt az orra vére, és egy röpké másodpercre már majdhogynem bűntudatom támadt az ütés miatt. De aztán eszembe jutott, milyen egy hazug, alattomos kis lotyó, és ettől legszívesebben újra behúztam volna neki egyet. Az volt a szerencséje, hogy Hunter közénk ugrott. Így aztán ő kapta be a következőt. Sajnos benne nem tettem túl nagy kárt, viszont a kezem teljesen tropára ment.

Behúzni valakinek sokkal jobban fáj, mint képzeltem. Nem mint-ha sokat rágódnék a pofozkodás-témán. Most viszont újra eszembe jut, ahogy a mobilomra meredve Ridge SMS-ét olvasom. Vele is lenne némi elszámolnivalóm. Tudom, hogy gyakorlatilag nem felelős a nyomoromért, de azért előbb is figyelmeztetett volna. Ezért aztán most neki is szívesen bemosnék egyet.

Ridge: Jól vagy? Nem akarsz feljönni, amíg eláll az eső?

Naná hogy nem. Az öklöm már így is baromira fáj, és csak rontana a helyzeten, ha még Ridge-en is kitölténém a haragomat. Hátrafordulok, és felnézek az erkélyére. Az üveg tolóajtónak dőlve néz rám telefonnal a kezében. Már majdnem besötétedett, de a belső udvar fényei megvilágítják. Sötét szeme az enyémre szegeződik, és ahogy a szája félénk, bocsánatkérő mosolyra húzódik, szinte el is felejttem, miért haragudtam rá. Szabad kezével beletúr a homlokába hulló hajába, amitől még egyértelműbbé válik az arcára kiülő aggodalom. Vagy talán megbánás. Illene, hogy az legyen.

Válasz helyett beintek neki, mire megrázza a fejét, és vállat von, hogy *ő megpróbálta*, aztán bemegy a lakásba, és behúzza maga mögött az ajtót.

Visszacsúsztatom a mobilt a zsebembe, mielőtt teljesen elázik, és körbenézek az udvaron. Két teljes hónapot töltöttem ebben az épületkomplexumban. Amikor idejöttem, a forró texasi nyár már a tavasz utolsó nyomait is felemésztette, de ez az udvar valahogy túlélte a hőséget. A lépcsőházakhoz vezető járdát élénklila és kék hortenziák övezték, és középen egy működő szökőkút állt. Most, hogy a nyár elérte a legkellemetlenebb csúcspontját, a víz teljesen elpárolgott belőle, és a hervadt virágok már csak keserű emlékei annak az izgalomnak, amit a beköltözésünkkor éreztünk Torival. Ez a leharcolt környezet viszont híven tükrözi a jelenlegi hangulatomat. Szomorú és megtört.

Most itt ülök az üres szökőkút szélén, könnyökömmel a két bőrröndre támaszkodva, amikbe a cuccaim nagy részét bepakoltam, és a taximra várok. Fogalmam sincs, hová visz majd, de jelenleg bárhol jobb lenne, mint itt. Tulajdonképpen hontalan lettem. Felhívhatnám a szüleimet, de azzal a nyakamba zúdítanék egy rakás *mi megmondtukot*.

Mi megmondtuk, hogy ne költözz olyan messzire, Sydney.

Mi megmondtuk, hogy ne gabalyodj annyira össze azzal a fiúval.

Mi megmondtuk, hogy ha a zene helyett a jogot választod, fizettük volna a tandíjat.

Mi megmondtuk, hogy ha behúzol valakinek, a hüvelykujjadat tartsd a markodon kívül.

Na jó, a helyes ütéstechnikára talán nem tanítottak, de ha már minden másban olyan marhára okosak, akkor igazán ez is az eszközbe juthatott *volna*.

Ökölbe szorítom a kezem, kinyújtom az ujjaimat, majd újra összezarárom. Meglepően erősen sajog, de most nem tudom lejegelni. Sajnálom a pasikat. Ez a verekedés tök gáz.

Na és mi az, ami még ennél is gázabb? Az eső. Mindig a lehető legrosszabb pillanatban kezd rá, mint például most, amikor hajléktalan vagyok.

A taxi végre begördül. Feltápászkodom, és a kocsi mögé vonszolom a bőrröndjeimet, ahol a sofőr már felnyitotta a csomagtartót. Mielőtt még a kezébe adnám az egyiket, a szívem nagyot dobban. Hirtelen rádöbbenek, hogy nincs nálam pénztárca.

Baszki!

Visszanézek oda, ahol az előbb a pakkokkal ültem, aztán megtapogatom a testem, mintha arra számítanék, hogy a retikülöm valami csoda folytán egyszer csak a vállamon terem. De sajnos pontosan tudom, hol van. Levettem és a padlóra hajítottam, mielőtt nekiessem volna Tori méregdrága Cameron Diaz-orrának.

Felsőhajtok. Aztán felnevetek. Naná hogy otthagytam a pénztárcaimat! Az első napom hajléktalanként nyilván túl sima lett volna, ha pénz is van nálam.

– Sajnálom – fordulok a sofőrhez, aki időközben már a második koffert készül eltüntetni a kocsiban. – Meggondoltam magam. Még sincs szükségem fuvarra.

Tudom, hogy pár száz méterre innen van egy szálloda. Ha összeszedném a bátorságom, hogy visszamenjek a táskámért, simán elszálhatnék odáig, és beköltözhetnék, amíg ki nem találom, hogyan tovább. Ennél ázottabb már úgysem lehetek.

A sofőr kiveszi a bőröndjeimet, leteszi elé a padkára, és beszáll anélkül, hogy rám nézne. Csak beül a taxiba, és elhajt. Mintha megkönnyebbült volna, amikor lemondtam az utat.

Ennyire szájalmasnak tűnök?

Fogom a csomagjaimat, és visszasétálok oda, ahol azelőtt ücsörögtem, mielőtt rájöttem, hogy szegény vagyok, mint a templom ege-re. Felsandítok a lakásom felé, és azon tűnődöm, vajon mi lenne, ha visszamennék a tárcámért. Elég csúnyán hagytam ott a dolgokat, amikor kísétáltam. Asszem, inkább leszek ázott hajléktalan, mint hogy oda még egyszer betegyem a lábam.

Leülök az egyik bőröndre, és mérlegelem a helyzetemet. Lefizethetnék valakit, hogy menjen fel helyettem. De kit? Egy árva lélek se jár erre, és még ha találnék is valakit, akkor se biztos, hogy Tori és Hunter odaadná neki a tárcámat.

Tré egy helyzet. Tudom, hogy előbb-utóbb fel kell majd hívnom valamelyik barátomat, de egyelőre szégyellem bárkinek is bevallani, mekkora egy naiv marha voltam két éven át. Észre sem vettem, ami az orrom előtt zajlott.

Már most utálok huszonkét évesnek lenni, pedig még 364 napom van vissza belőle. Annyira szar ez az egész, hogy mindjárt... *elbőgöm* magam?

Király! Most meg már bömbölök. Egy leégett, verekedős, hajléktalan rinyagép vagyok. És bármennyire utálok beismerni, attól tartok, még a szívem is ripityára tört.

Ja. Potyognak a könnyek. Asszem, ilyen, ha valakinek összetörik a szíve.

– Zuhog az eső. Mozogj már!

Felnézek a fölém magasodó lányra. A kezében esernyőt tart, és sürgető tekintettel mered rám. Egyik lábáról a másikra ugrál, és arra vár, hogy csináljak végre valamit.

– Ronggyá ázok. *Siess!*

A hangja kissé követelőző, mintha valamiféle szívességet tenne nekem, a hálátlan disznónak. Felhúzott szemöldökkel pislogok fel rá, kezemmel kis tetőt formálva a szemem fölé. Nem tudom, miért panaszkodik a ronggyá ázás miatt, amikor gyakorlatilag alig van rajta ruha, ami *vizes lehetne*. Majdhogynem pucér. A pólója még egy fél felsőnek is kevés lenne. Ekkor jövök rá, hogy a Didibár egyenruháját viseli. Lehet ez a nap még ennél is furább? Itt ülök minden ingóságommal a szakadó esőben, és egy undok, didibáros pincérnő egzecíroztat.

Még mindig a pólóját fürkészem, amikor megragadja a kezem, és egy határozott mozdulattal talpra ránt.

– Ridge szólt, hogy ezt fogod csinálni, de nekem melóba kell mennem. Gyere utánam, megmutatom a kecót!

Elkapja az egyik bőröndöt, kihúzza a fogantyút, és felém löki, aztán magához veszi a másikat, és elindul kifelé. Követem, de csak mert vissza akarom szerezni tőle a cuccaimat. A csaj a lépcsőház felé menet a vállá fölött hátrakiabál nekem.

– Nem tudom, meddig akarsz nálunk csövezni, de egyet jobb, ha megjegyzel: tartsd magad távol a szobámtól!

Az egyik lakáshoz érve kinyitja az ajtót, és bemásírozik anélkül, hogy hátranézne. A lépcsősor tetején megállok a lakás előtt, és lenézek a bejárat elé ültetett páfrányra, amit szemmel láthatólag nem viselt meg a forráság. A levelei zöldek és élettelik, mintha szándékosan bemutatna a nyárnak. Mosolyogva, szinte büszkén nézek rá, aztán a számam lebiggyesztve tudatosul bennem, hogy egy növény erejét irigylem.

Megrázom a fejem, és beljebb merészkedem az idegen kéréba. Az elrendezése hasonló az enyémmhez, csak itt két osztott hálószoba van, vagyis összesen négy. Nekünk Torival csak kettő volt, de a nappali pont ugyanekkor. A legnagyobb különbség a két hely között az, hogy itt nincsenek hazug, hátbatámadós, vérző orrú lotyók. Plusz nem látom Tori koszos edényeit és mosatlan gönceit mindenfelé.

A lány az ajtó mellé állítja a bőröndömet, majd odébb áll, és várja, hogy... igazából gőzöm sincs, mit vár tőlem.

A szemét forgatva karon ragad, elhúz a bejáratától, és beljebb tesékel a szobába.

– Mi a fene van veled? Megkukultál, vagy mi?

Már majdnem becsukja maga mögött az ajtót, de hirtelen megtorpan, és elkerekedett szemmel néz rám. Az egyik ujját feltartja a levegőbe.

– Várj! – szólal meg újra. – Nem vagy te...

Hatalmasat csap a homlokára.

– Jesszusom, hiszen te süket vagy!

Mi van? Mi baja van ennek a nőnek? Megrázom a fejem, és már válaszra nyitnám a szám, de nem jutok szóhoz.

– Bakker, Bridgette! – motyog magában az arcát dörzsölgetve, miközben én kétségbeesetten rázom a fejem. – Hogy te milyen egy érzéketlen picsa tudsz lenni néha!

Azta! Ezt a csajt nem lenne szabad emberek közé engedni. Baromi undok, még akkor is, amikor nem akar az lenni. Most azt hiszi, hogy süket vagyok. Nem is tudom, mit reagáljak erre. Megrázza a fejét, mintha csalódott volna magában, aztán visszafordul felém.

– MOST... MUNKÁBA... KELL... MENNEM... – üvölti hangosan és fájdalmasan elnyújtva.

Grimaszolva hátralépek egyet, amiből rájöhetne, hogy tisztán hallok minden egyes szavát, de még most sem veszi a lapot. Egy ajtóra mutat a folyosó végén.

– RIDGE... A... SZOBÁJÁBAN... VAN!

Mielőtt még elárulhatnám neki, hogy feleslegesen kiabál, kimegy a lakásból, és becsukja maga mögött az ajtót.

Fogalmam sincs, mit gondoljak vagy mihez kezdjek most. Itt állok csuromvizesen egy idegen helyen, és az egyetlen ember, akit Hunterön és Torin kívül jó alaposan orrba vágnék, itt van tőlem alig néhány méterre. És ha már Ridge-ről beszélünk: mi a fenének küldte rám a flúgos, didibáros csaját?

Kiveszem a telefont a zsebemből, hogy üzenetet írjak neki, amikor kilép a szobájából, kezében néhány takaróval és egy párnával. Amikor a tekintetünk találkozik, elakad a lélegzetem. Remélem, nem vette észre. Most látom először ilyen közélről, és így még sokkal jobban néz ki, mint az udvar túloldaláról. Még sohasem láttam ilyen beszélő szemeket. Nem is tudom igazán, hogy értem ezt. Valahogy úgy érzem, mintha egy röpke pillantásától hirtelen megvilágosodnék, és pontosan tudnám, mit vár tőlem. A tekintete átható, élénk és... Atyaég, most meg bámulom.

Ahogy elmegy mellettem, a szája sarka megérett mosolyra húzódik. A kanapénál megáll. A vonzó és ártatlannak tűnő ábrázata ellenére továbbra is le akarom üvölni a fejét a sunyiságáért. Nem

kellett volna két teljes hetet várnia, mielőtt szól nekem. Akkor talán lett volna időm valamiféle tervet kieszelni, hogy ne ez legyen a vége. Nem értem, hogy beszélgethetett velem két héten át anélkül, hogy felvilágosított volna arról, ami a hátam mögött zajlik. Nevezetesen, hogy a pasim és a legjobb barátnőm dugnak egymással.

Ridge a kanapéra dobja a párnát és a takarókat.

– Nem maradok itt – szólalok meg, mert nem akarom, hogy feleslegesen vesztegesse vendéglátásra az idejét.

Tudom, hogy sajnál engem, de alig ismerem, és most sokkal kellemesebben érezném magam egy hotelszobában, mint egy idegen nappaliban.

Viszont a hotelszoba pénzbe kerül, ami nekem per pillanat nincs. A pénzem a tárcámban lapul, az udvar másik végében, egy lakásban, ahol jelenleg a világ számomra két legellenszenvesebb embere tartózkodik.

Így nézve a kanapé nem is tűnik olyan rossz ötletnek.

Ridge megágyaz nekem, majd hátrafordul, és végignéz a csuromvizes öltözékemen. Alattam tócsába gyűlik a lecsepegő víz.

– Sajnálom – motyogom.

A hajam az arcomhoz tapad, átázott pólóm pedig szinte tökéletes rálátást nyújt élénk rózsaszín melltartómra.

– Hol van a fürdő? – kérdezem, mire fejével az egyik ajtó felé biccent.

Megfordulok, kicipzázom a bőrröndömet, és kutatni kezdek benne. Ridge közben visszamegy a szobájába. Hálás vagyok, amiért nem faggatózik, és nem akarja tudni, mi történt a legutóbbi beszélgetésünk óta. Most semmi kedvem erről csevegni.

Kiveszek egy cicanacit és egy ujjatlan felsőt, aztán a neszeszeremmel felfegyverkezve beveszem magam a fürdőbe. Eléggé zavar,

hogy egy-két apróságtól eltekintve itt minden a saját lakásomra emlékeztet. A fürdőben ugyanolyan kétszárnyú ajtók, amik a két hálóba nyílnak. Az egyik nyilván Ridge-é, a másik lakója viszont rejtély. Kíváncsi vagyok rá, de nem annyira, hogy benyissak. Még a fülemben cseng a didibáros lány egyetlen szabálya, és van egy olyan sanda gyanúm, hogy vele nem jó ujjat húzni.

Bezárom a nappalira nyíló ajtót, aztán ellenőrzöm a két másikat is, hogy senki se nyithasson rám. Nem tudom, lakik-e itt valaki Ridge-en és a didibáros csajon kívül, de jobb a biztonság. Leveszem a vizes ruhákat, és a mosdókagylóba dobom őket, hogy ne áztassák tovább a padlót. Eltekerem a csapot, megvárom, amíg a víz felmelegszik, aztán beállok a zuhany alá. Csukott szemmel élvezem a rám zúduló, forró cseppeket, és örülök, hogy már nem kell kint ülnöm az esőben. Másrészről viszont a jelenlegi helyzetemmel sem vagyok túl elégedett.

Nem gondoltam volna, hogy a huszonkettedik születésnapomon egy idegen fürdőszobában kötök ki, és egy olyan srác kanapéján alszom, akit mindössze két hete ismerek. Ráadásul mindezt alig néhány méterre attól a két embertől, akik eddig a legfontosabbak voltak számomra, és akikben a legjobban megbíztam.

1.

KÉT HÉTTEL KORÁBBAN

Sydney

ELTOLOM AZ ERKÉLYAJTÓT, ÉS KILÉPEK RAJTA. A nap szerencsére már eltűnt a szomszédos épület mögött, ami kellemes, kora őszi hőmérsékletre hűti a levegőt. Miközben kényelmesen elhelyezkedem a nyugszékben, mintegy vezényszóra megszólal a jól ismert gitár az udvar másik oldalán. Torinak azt mondtam, tanulni jövök ki, mert nem akarom neki bevallani, hogy csakis a gitár hangja csal ki ide mindennap pontban nyolckor.

A szemben lakó srác már hetek óta minden este kiül a teraszra, és legalább egy óra hosszat játszik. Én meg minden este hallgatom. Észrevettem, hogy több szomszéd is követi a példámat, de egyikük sem olyan hűséges, mint én. Nem is értem, hogy bírja bárki is megállni, hogy ne kérjen repetát nap mint nap ebből. Én első hallásra függővé váltam. Mondjuk, mindig is bolondultam a zenéért, tehát épenséggel ebből is eredhet a megszállottságom. Amióta csak az eszemet tudom, zongorázom, és bár ezt titkolom a többiek előtt, zenét is szoktam szerezi. Két évvel ezelőtt még a főiskolán is zene szakra

váltottam. Általános iskolai zenetanár szeretnék lenni, de ha az apámon múlna, maradtam volna a jogi előkészítőn.

– A középszerű élet nem más, mint elpocsékolni idő – jelentette ki, miután megtudta, hogy szakot váltok.

Középszerű élet. Én ezt inkább tartottam viccesnek, mint sértőnek, mivel apánál elégedetlenebb emberrel még az életben nem találkoztam. Márpedig ő ügyvéd. Na, erre varrj gombot!

Az egyik ismerős dal véget ér, és a srác egy olyanba kezd bele, amit most hallok először. Már nagyjából ismerem a repertoárját, mivel nagyjából ugyanazokat gyakorolja. Ez viszont valami új. Ahogy újra és újra próbálgatja az akkordokat, arra következtetek, hogy ez a nőta itt és most készül. Örülök, hogy hallhatom a folyamatot, pláne, hogy már most, ilyen kiforratlan állapotban is ez az új kedvencem. Szerintem minden dala saját szerzemény. Vajon elő is adja őket valahol, vagy csak hobbiból zenél?

Előredőlök a széken, és a karommal a korlátra támaszkodva őt nézem. Az erkélye az udvar túloldalán van, vagyis elég távol ahhoz, hogy ne legyen kínos a báméskodásom, viszont túl közel ahhoz, hogy Hunter jelenlétében is csináljam. Attól tartok, Hunternek nem tetszene, hogy enyhén belezúgtam a srác tehetségébe. Mi tagadás, ez az igazság. Bárki, aki látja, milyen szenvedéllyel játszik, ugyanígy érezne. A szemét végig csukva tartja, és mély átéléssel csak a húrokra koncentrálna. A legjobban azt szeretem, amikor törökülésben ülve, a lába közé állítva pengeti a gitárt. Olyankor a mellkasához húzza, és úgy játszik rajta, mint egy csellón. Mindezt persze behunyt szemmel. Annnyira megbabonáz, hogy néha elfelejtek levegőt venni, és csak akkor kapok észbe, amikor már fulladozom.

Az sem segít, hogy jóképű. Vagy legalábbis távolról annak látszik. Rakoncátlan, világosbarna haja mindig a homlokába hullik, amikor

lenéz a gitárra. A távolság miatt a szeme színét és a vonásait nem tudom rendesen kivenni, de az ilyen apró részletek nem is fontosak, ha valaki ilyen szenvedélyesen és tehetségesen zenél. Magabiztosságot sugároz, ami szintén nagyon imponál. Mindig istenítettem a zenészeket, akik képesek mindent és mindenkit kizárni maguk körül, és csak a zenére fókuszálni. Mindig is arra vágytam, hogy a külső világról megfeledkezve elmerüljek abban, amit a legjobban szeretek, de ehhez nem vagyok elég magabiztos. Ez a srác viszont az. Magabiztos és tehetséges. Veszettül bukom a zenészekre, de inkább csak a fantázia szintjén. Ők egy külön faj, és a nagy részük alkalmatlan a párkapcsolatra.

A srác úgy néz rám, mintha hallaná a gondolataimat, és lassan elvigyorodik. Miközben rajtam tartja a szemét, tovább játszik, mintha mi sem történt volna. A pillantásától elpirulok. Gyorsan az ölembe húzom a laptopot, és úgy teszek, mintha olvasnék. Tök ciki, hogy rajtakapott, ahogy bámulom. Nem mintha bármi rosszat csináltam volna, de akkor is fura, hogy most már ő is tud rólam. Óvatosan felé sandítok. Még mindig engem néz, de már nem mosolyog. A tekintetétől felgyorsul a pulzusom, ezért inkább elfordítom a fejem, és a laptopomra meredek.

Jesszusom, de gáz vagy, Sydney!

– Hát itt az én csajom! – csendül fel egy ismerős hang a hátam mögött.

Hátrahajtom a fejem, és felnézek Hunterre, aki éppen kilép hozzám az erkélyre. Próbálok leplezni, mennyire meglep a jelenléte, mivel feltehetőleg emlékezmem kéne rá, hogy ma este átjön. Abban a hitben, hogy a gitáros fiú még mindig engem figyel, az üdvözlő csók közben látványosan rávetem magam Hunterre. Így talán örült kukkoló helyett egyszerű, erkélyen ejtőző csajnak tűnök majd. Átölelem

Hunter nyakát, ahogy a szék támláján át fölém hajol, és fejfelé puszit nyom a számra.

– Csússz odébb! – bök vállon.

Előrébb araszolok, Hunter pedig beül a hátam mögé, és a hátamat a mellkasához húzva átölel. Ekkor a gitár hirtelen elhallgat, és ahogy a szemközti erkély felé pillantok, alig hiszek a szememnek. A srác ott áll, minket néz, aztán bemegy a lakásába. Az arckifejezése szinte dühösnek tűnik.

– Milyen volt a sulis? – érdeklődik Hunter.

– Olyan unalmas, hogy az már szóra sem érdemes. És a te munkád?

– Érdekes – feleli.

Félresöpri a hajamat a nyakamról, és kis csókokkal elindul lefelé, a kulcscsontom irányába.

– Mi volt olyan érdekes?

Még szorosabban ölel, és állát a vállamra támasztva hátrahúz magával a székben.

– Állati fura dolog történt velem ebéd közben. Az egyik kollégával egy olasz étterembe mentünk. Éppen kint kajálunk a teraszon, és a desszetről tárgyalok a pincérrel, amikor megjelenik egy rendőrautó. Megáll az étterem előtt, és két felfegyverzett zsaru ugrik ki belőle. Üvöltözni kezdenek felénk, mire a pincér halkán bazdmegel egyet, aztán lassan felemeli a kezét. Az egyik zsaru a kerítésen át beugrik a teraszra, ráveti magát a csókára, és ott, az orrunk előtt megbilincseli. Felolvassák a jogait, aztán a kocsihoz vezetik. A srác bezállás előtt még odakiabál nekünk: „Ajánlom a tiramisut.” Aztán beül, és elhajtának.

Hátrahajtom a fejem, és döbbszent Hunterre nézek.

– Komoly? Ez tényleg megtörtént?

Nevetve bólint.

– Esküszöm, Syd. Eszméletlen volt.

– Azta! Na és kipróbáltad a tiramisut?

– Naná hogy ki. Életem legjobb tiramisuja volt.

Pusztit nyom a nyakamra, és eltol magától.

– Ha már kajáról van szó, mindjárt éhen halok.

Feláll, és felém nyújtja a kezét.

– Főztél valamit? – kérdezi.

Megfogom a kezét, és hagyom, hogy talpra húzzon.

– Mi csak salátát ettünk. Ha akarod, készítek neked is egy tányérral.

Odabent Hunter leveti magát Tori mellé a kanapéra. Tori ölében ott a tankönyv, de miközben a háziját csinálja, fél szemmel a tévét figyeli. Kiveszem a dobozokat a hűtőből, és összedobom Hunter salátáját. Büntudatom van, amiért megfeledkeztem róla, hogy ma átjön. Ilyenkor általában főzök neki valamit.

Már majdnem két éve járunk. Másodéves voltam, amikor megismerkedtünk, ő pedig végzős. Torival már évek óta haverok voltak. Amikor Torival egy koleszba kerültünk, és összebarátkoztunk, ragaszkodott hozzá, hogy bemutasson Hunternek. Azt mondta, hogy minket az isten is egymásnak teremtett, és ebben igaza volt. Mindössze két randi után hivatalossá tettük a dolgot, és azóta is jól megvagyunk. Persze nekünk is megvannak a magunk hullámvölgyei, főleg, amióta több mint egyórányira költözött innen.

Amikor a múlt félévben munkát kapott egy könyvelőcégnél, megkért, hogy költözzek össze vele, de én visszautasítottam. Azt mondtam, hogy a suli vége előtt nem akarok ilyen nagy lépésre vállalkozni, de valójában csak féltem. Az összeköltözés olyan véglegesnek tűnik. Mintha ezzel megpecsételném a sorsomat. Innentől már csak

egy ugrás a házasság, aztán azon kapom magam, hogy már soha többé nem lakhatok egyedül. Mindig volt lakótársam, és amíg nem telik saját kérére, Torival osztozom a helyen. Hunternek még nem említettem, de legalább egy évig szeretnék teljesen egyedül élni. Megígértem magamnak, hogy mielőtt férjhez megyek, ezt is kipróbálom. Még csak két hét múlva lesz a huszonkettedik születésnapom, úgyhogy igazán nem hajt a tatár.

Beviszem Hunter vacsoráját a nappaliba.

– Minek nézed ezt a vacskot? – kérdezi Toritól. – Egy rakás tyúk beszólogat egymásnak, aztán meg jön a hajtépés.

– Pont ez a lényeg – feleli Tori a képernyőre tapadva.

Hunter rám kacsint, miközben elveszi tőlem a tányért, és felteszi a lábát a dohányzóasztalra.

– Kösz, cicám.

Ő is a tévé felé fordul, és enni kezd.

– Dobnál nekem egy sört?

Bólintok, és visszamegyek a konyhába. Kinyitom a hűtőt, és a polcra pillantok, ahol Hunter sörét szoktam tartani. Rádöbbenek, hogy már van a hűtőmben „Hunter-polc”, és pont így kezdődik. Először csak egy polc a frigóban, aztán a fogkeféje a fürdőben, egy fiók a szekrényemben, aztán szép lassan úgy beleszövi magát az életembe, hogy soha többé nem lehetek egyedül.

Megdörzsölöm a karomat, mintha a nyugtalanságot akarnám elhessegetni. Úgy érzem, lepereg előttem a jövőm, és nem biztos, hogy tetszik, amit látok.

Készen állok én erre? Felkészültem rá, hogy ennek a srácnak minden este vacsorát adjak, miután hazaér a munkából? Készen állok rá, hogy belesüppedjek a kényelmes életbe vele? Abba a világba, amiben egész nap dolgozni fogok, fizetem az adót, aztán hazaérve vacsorát

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

főzök, és „dobok neki egy sört”, miközben ő asztalra tett lábbal *cicámnak* hív, aztán lefekszünk, és nagyjából kilenc körül szexelünk egyet, hogy másnap időben felkeljünk, felöltözzünk, dolgozni menjünk, és folytassuk ugyanezt nap nap után, amíg világ a világ?

– Föld hívja Sydney-t – kiabál Hunter, és csettintgetni kezd. – Sör? Légyszi, cicám!

Gyorsan adok neki egy üveg sört, aztán beveszem magam a fürdőbe. Megnyitom a zuhanycsapot, de nem állok be a víz alá. Bezárom az ajtót, és a földre guggolok. Jó kapcsolatban élek. Hunter jól bánik velem, és tudom, hogy szeret engem. És valahogy mégsem várom izgatottan a közös jövőnket.